

Udvalg: Den sidste Ottring af den ærede Taler, som nu satte sig, skal jeg gjerne give ham Ret i. Der er maaffee noget Ucorrect i, at dette Thing skal være med til at afgjøre Statsrevisionens Indstillinger. Derimod troer jeg ikke, at han har Ret deri, at Ansvar ikke vil kunne gøres gjældende paa anden Maade end gennem Rigsretten. Det er ganske vist saa, at man engang har forsøgt at gøre et saadant Ansvar gjældende for Rigsretten, men det gjaldt dengang om meget store Summer. Jeg seer imidlertid ikke, hvorfor ikke Finantsministeren skulde ved Kammeradvocaten kunne lade saadanne mindre Fordringer forsøge ved de almindelige Domstole. Jeg kan nemlig ikke troe, at disse ikke skulde være ligesaa competente til at afgjøre den Slags Mellemværende med Statskassen som til at afgjøre ethvert andet Mellemværende med denne. — Forøvrigt skal jeg svare den ærede Ordfører, at jeg meget vel har indseet, at Følgen af, at Indstillingspunktet under Nr. 10 bliver udstemt nu, vil være, at der slet ikke er vedtaget Noget med Hensyn til den deri omhandlede Udgift; men det har derfor ogsaa været min Mening i saa Tilfælde at ville stille et Uendringsforslag til næste Behandling om, at det nævnte Indstillingspunkt skulde optages igen i en noget forskjellig Form fra den nuværende. — Hvad Indstillingen under Nr. 15 angaaer, da skal jeg villigt indrømme, at den kun dreier sig om et lille Beløb, men dette forekommer mig dog ikke at være det Afgjørende. For slet ikke at tale om, at meget smaa Summer i Forslagene til Finantslovene ofte have foranlediget meget langvarige Forhandlinger, skal jeg fremhæve, hvad den ærede Ordfører dog vistnok ogsaa vil indrømme, at der sels i Spørgsmaalet om en lille Pengesum kan skjule sig et Princip, som det nok er værd at holde fast ved. Ogsaa den Omstændighed kunde iøvrigt tale for netop at gøre Ansvar gjældende med Hensyn til en mindre Sum, at der da dog var noget Haab om at faae Beløbet igen, idet der nemlig ikke ved en saadan Leilighed let vilde blive Tale om Eftergivelse, hvortil det efter vore Forhold, saasnart man søger Erstatning for flere Tønder Guld, dog er en temmelig given Sag, at det egentligt kun er

en nominal Erstatning eller Opreisning, som man tilsigter. Jeg har iøvrigt ikke sagt, at jeg vilde stemme imod Indstillingen under Nr. 15. Det vil jeg lade staae hen, idet heller ikke jeg anseer Spørgsmaalet derom for at være af stor Betydning; jeg vil indskrænke mig til at stemme mod Indstillingen under Nr. 10.

Andrø: Jeg finder det nødvendigt, at der fremkommer en bestemt Indsigelse mod den Paastand, at der skulde være Noget til Hinder for, at det nærværende Thing behandler Statsrevisionens Betænkning først. Jeg skal ganske sikkert ikke ved denne Leilighed forsøge at tilveiebringe en klar Forestilling om, hvorledes dette Forhold hensigtsmæssigt vilde kunne ordnes — som det da overhovedet ikke er min Sag at bringe den heromhandlede Institution til at staae som en overordentlig heldig og gavnlig Institution —, men det maa jeg dog sige, at saa galt stiller Forholdet sig i Virkeligheden ikke, som man skulde troe efter herfaldne Ottringer. Det er aabenbart, at det saavel ligger i dette som i det andet Things Magt og ikke en Smule mere i det andet Things end i dette Things Magt og indenfor dets Berettigelse at erklære, at en Udgift ikke er bragt til en regnskabsmæssig Afgjørelse, og at erklære, at den omhandlede Udgift ikke kan passere. Hvad der videre skal foretages, naar en saadan Erklæring er vedtagen af begge Thing, og hvad der videre skal bygges paa en saadan Erklæring om, at en Udgift staaer hen som ikke istand til at passere, det er jo et ganske andet Spørgsmaal. Der er en Vej, som man kan gaae, der er sikker og ganske i Overensstemmelse med Forfatningens klare Forrifter, og ad hvilken Vej Sagen vil kunne faae en naturlig og bestemt Afgjørelse, og det er den Vej, at man, hvis Udsættelsen paa Regnskabet findes tilstrækkeligt betydelig, paa den begrunder en Anklage. Dette er en Fremgangsmaade, som det udelukkende ligger i Folkethingets Magt at benytte. Men dernæst kan man jo ogsaa tænke sig, at den vedkommende Minister, naar en saadan Post bliver udsat, vil gjøre Skridt for senere at faae Sagen bedre oplyst og enten forskaffe sig en extraordinair Bevilling eller søge paa anden Maade igjen at faae den